

Čtvero ročních dob II.

Aneb Czech Velvet Underground 2019-2022

Fotografie Barbora A. Hřebíčková a Arthur Ch. McLester

Christmas present for Arthur

Červenec

V sobotu se vyjasnilo a tak jsme šli na dlouhou procházku po Žižkově. Buližníková dlažba byla čistě omytá a zářila všemi medovými odstíny. Najednou střelba. Zatracený Žižkov. Nejdřív jsme hledali bezpečí v nějakém průchodu, ale pak jsme viděli paní s vysílačkou a štosem papírů. Filmové ateliéry Barrandov.

Něco podobného se stalo kamarádům v osmdesátých letech. Po úspěšném odpoledni v hospodě u Napoleona v Nerudově ulici jim už nechtěli nalít, tak se vypotáceli ven a mžourali v podvečerním světle.

Najednou se kolem žene dav a volá: "Pryč s vládou!"

"Klucí, už to prasklo! Jdem do toho!" Doběhli nějakých 100 metrů, tam reflektory a klapka a režisér že to bere. Vydělali si stovku za komparz.

Ze stejné doby pochází historka z Maltézského náměstí, kde natáčeli něco o francouzské revoluci. Bylo to hned proti tehdejšímu orientálnímu ústavu, kde v bývalé soukromé kapli velmistra maltézských rytířů měl pracovnu můj kamarád. Do výklenku po odstraněném oltáři si umístil sebrané Marxovy spisy, což dokumentuje jeho "socialistické" smýšlení.

Herec v okně protějšího domu deklamoval: "Lide francouzský, povstaň a zjednej si spravedlivou vládu!" A lid na náměstí jásal.

Když už tu klapku natáčeli po patnácté, Dudákovi to nedalo, otevřel okno a do náměstíčka s dobrou akustikou zařval: "Lide francouzský neblbni, revoluce posírá své děti!"

Tenhle příběh se v naší komunitě tradoval pod názvem "Jak se stal Dudák státotvorným".

U vystřeleného voka měli ještě zavřeno, tak jsme vylezli na Vítkov, kam jsme s karlínskou školou chodili v sedmdesátých letech na pravidelné exkurze k pohřebišti socialistických prezidentů. Gottwald už měl tenkrát našťestí na tumbě neprůhledný dekl.

Vyprávěla jsem Arthurovi, jak na Vítkově v třicátých letech minulého století Jaroslav Hašek s Frantou Sauerem inscenovali husitskou bitvu na Vítkově. Chlapi z žižkovské kapslovny, kteří představovali křížáky, zcela změnili dějiny, protože nad husity zvítězili a chlapy z vysočanské ČKD zahnali až do Vltavy. Památný je výrok nějakého Žižkováka adresovaný Janu Žižkovi: "Já tě sundám z toho koně, ty slepejší." Skončilo to hmotnými škodami a soudem.

U vystřeleného voka mi pak vyprávěl Arthur, jak tam dostal pěstí do čenichu, protože měl na sobě tričko s Putinem. Považoval to za dobrý vtíp!!! To ještě dopadl dobře.

Včera jsme koukali z Parukářky do kraje a je tam výborný výhled na osvětlený Vítkov. Vzadu nějaké modré mihovatavé světýlko. Že by tam strašil Gottwald?

Příměstský tábor v úterý: Děti měly vyřešit vzkaz psaný morseovkou a k tomu dostaly šifrovací klíč, který asi všichni známe: B - blýskavice, C - cílovníci, H - hrachovina ... Pro ty děti, které se zrovna naučily česky je slabičný přízvuk složitý. A ty české nevěděly, co ta slova znamenají. Vyvěstily ze záznamu nějaké naprosté nesmysly. Pochopila jsem konečně slova Gillese Deleuze, že dešifrování je nové zašifrování.

Příměstský tábor v pátek: Celé odpoledne jsem se vláčela po Prokopském údolí s dvěma malými kluky. Jeden mluvil jen rusky, druhý jen anglicky. Večer jsem je našla, jak si společně kreslí.

"Kluci, jak vy se dokážete domluvit?" zeptala jsem se.

A ten malý Ind mi najednou řekl docela dobrou češtinou: "My se chceme domluvit."

Venčila jsem se sousedkou jezevčíka a vyprávěla jsem jí králíčí příhody. Libuška je bývalá žokejka, pamětníci si ji pamatují, jak vyhrála druhé místo na Velké Pardubické a dostala za to holicí strojek. Jejím zvířecím historkám ty moje nesahají ani po kotníky.

Své dětství v padesátých letech prožila v osamělé myslivně v kladrubských lesích, kde byl její otec hajným. Maminku ona a její sestra ztratily v útlém věku a mnoho poučných historek pojednává o tom, jak si musely se životem poradit.

"Já si myslím, že náš táta si vlastně nikdy nevšiml, že má dvě holky. Jednou jsem si zapomněla přinést do školy cvičební úbor, tak jsem se musela svléct do spodního prádla." (Mně se to stalo taky, byl to oblíbený způsob jak žáka ponížit.) "Bylo to v zimě a já jsem měla flanelové chlapecké podvlékačky s poklopцем."

"K desátým narozeninám jsem dostala malorážku a měla jsem střílet po sojkách a strakách, které nám žraly mladé bažanty. Byla to totiž bažantnice, do které komunističtí papaláši jezdili na hony. A můj otec byl dobrý hajný. Jeden rok tam delegace z ministerstva vnitra ulovila jen dvě kočky a sousedovic kozu, o dva roky později s jedlovými větvíčkami oslavovali mrtvolky bažantů, zajíců a králíků, kteří měli nory v písečném náspu nad potokem."

Otec byl malé postavy, zrzavý a vzteklý. Chovali králíky, se kterými byla spousta práce. Otec hajný jim jednou čistil kotce a rozvzteklil se, že králíci jenom sedí, žerou a posměšně na něho hýbou nosem, zatímco on musí makat. V nepřičetném záchvatu vyhrabal hráběmi spolu se slámou a bobky i králíky a pustil je na svobodu. Ať se o sebe postarají sami.

Králíci kupodivu neopustili dvůr a zabydleli se v hromadě dřeva. Tento teritoriální pud jsem zaznamenala u našeho králíka a morčat taky. Bylo možné je na chalupě volně pouštět do zahrady, i když byl plot samá díra. Drželi se doma. Morčata obývala dlouhý záhon okolo zahradní zdi, kde měla také domeček, králík si teritorium rozšířil i na stodolu a měl svůj pelech pod rozložitým černým rybízem. Za poledního horka ho tam bylo možné vždycky nalézt. Morčat si moc nevšiml, ale ta za ním chodila na návštěvu. Jenou šel za ním do stodoly Jerry, naše vrchní morče a ztratil se v hromadě sena, která tam zůstala po předchozím majiteli. Slyšeli jsme ho jak v seně haraší a píská, protože se zřejmě ztratil. Jak ho ale v té obrovské hromadě najít? Pak mě napadlo přinést druhé, podřízené morče jménem Píšťalák, které sedělo u mně na klíně a kvokáním svého druha navádělo, takže nakonec vylezl správnou stranou. Píšťalák měla být původně Píšťalka, jenže nám v obchodě omylem prodali samečka

místo samičky. Přišli jsme na to až za rok, ale Pišťalák měl silně submisivní povahu, tak se ti dva samci neprali.

To jsme měli štěstí, protože jsme jednou sousedům hlídali morčecího samečka a jednoho jsme také vlastnili. Říkala jsem Káče, tenkrát asi pětileté, že ta dvě zvířata nesmí dát dohromady. Jeli jsme na chalupu, v každém košíku jedno morče. V pátek odpoledne po práci jsem dětem dala najíst, oblékla jsem je, nanosila tašky do auta, morčata v košíkách jsem postavila na schody před dům a šla do bytu zkontrolovat, jestli je všechno vypnuté a zamčené. Před domem zatím Káča dala morčouny dohromady a ti se ve stísněném prostoru začali prát. Tihle roztomilí hlodavci jsou schopní se zabít a to jedno nebylo naše. Vyběhla jsem ven a když jsem viděla, co se stalo, snažila jsem se půjčeného samečka z košíku vytáhnout. Výsledkem bylo, že se mi do ruky z každé strany zakousl mohutnými hlodáky jeden rozkurážený alfa samec. Krvácela jsem jako poraněný býk a s rukou v obvazech jsem pak řídila auto stodvacet kilometrů na chalupu.

V Libuščině králikárně byla také morčata, protože se věří, že chrání králíky před králíčím morem (odtud také jejich jméno). Morčata s králíky vytvořili kolonii žijící v dojemné symbióze. Morčata držela stráž a hvízdala, když se objevilo nebezpečí. To bylo tehdy, když se Libuška objevila ve dveřích s flintou a chystala se ulovit králíka k nedělnímu obědu. Dopadlo to nakonec tak, že si malorážku schovávala v dřevěné kadibudce a nic netušící králíky střílela výřezem ve dveřích ve tvaru srdíčka.

Pokoušela se na ně poštvat otcova loveckého psa, křepeláka, jenže ten byl naučený, že se zvířat na dvoře nesmí ani dotknout. Dokázal ulovit zajíce, ale králíky a slepice nechával na pokoji. Znáám to od své babičky, její Jeryk proháněl jen cizí slepice, když se k nám od Kašparů zatoulaly na dvůr, a štěkal jen na cizí děti. Asi nás rozpoznal čichem. Pouštěli mě s ním na mnohahodinové výlety k potoku, do strání a podhorských lesů a nemuseli mít o mně strach. Byla jsem úplně malá, ještě jsem ani nechodila do školy. Chodila jsem s ním sbírat listí divokých jahod a planého oregána zvanéh dobromysl do stinného úžlabí vedle vrchu zvaného Homole. Vařili jsme z toho čaj.

Jednou jsme s bratrancem dostali Jeryka do vážných potíží. Objevili jsme nahoře na půdě polní telefon s dynamem na kličku, který můj otec v pětáctýřicátém někde sebral (samopal a koně mu zabavila babička). Napadlo mi připojit dynamo na kovovou rohožku, protože elektrina byla tenkrát mým velkým koníčkem. Nasypali jsme tam zrní a když tam slepice přišly zobat, zatočili jsme kličkou a ony s velkým kdákáním létaly metr padesát vysoko. Babička vždycky vyběhla z kuchyně podívat se, co to ty slepice vyvádějí. Putinky byly totiž její spřízněné dušičky. Nakonec usoudila, že je prohání Jeryk a za trest ho přivázala na řetěz u budky. Otočil se čumákem dovnitř a ten zadek, který mu koukal z boudy ven, byl hluboce uražený.

Křepelák Libuščina otce bydlel na dvoře v boudě a dovnitř ke kamnům směl jen po honu, za odměnu. Libuška vzpomíná, že si to náramně užíval a kožich měl tak blízko žhoucím plátům, že bylo cítit jak se mu páli chlupy.

Jednou v létě, to už Libuška byla v internátní škole a vracela se do kladrubských lesů jen na prázdniny, nebylo po králících ani vidu ani slechu. Seznámili se totiž s divokou králíčí kolonií z písečného svahu u potoka a prostě se tam odstěhovali. Komunističtí poslanci měli pak pár let mezi svými úlovky podivně flekaté králíky, ale během pár generací se prosadily divoké geny a potomci domácích i divokých králíků měli zase krycí srst typu pepř a sůl.

"Příroda si je vzala zpátky," říkala Libuška.

Vzala jsem brigádu v Albertu. Ty stupidní reklamy!

Srpen

Na Parukářce jsme vzpomněli invaze vojsk Varšavského paktu v roce 1968 a Šumák předčítal nějaké básně. "Jaké je to dívat se do hlavně kulometu. Jaké je to potkat na Václaváku sovětský tank!" ... Já náhodou vím, že Šumák je ročník 1970. S jeho pohledem do kulometu je to tedy tak trochu hrdinská fikce. Já jsem o pět let starší a alespoň si z invaze varšavských vojsk pamatuji, jak nějaký Ivan usnul v noci u kulometu a ten spustil. Plnou dávkou to napálil do fasády našeho domu ve Vítkově ulici v Karlíně. Myslím, že v zelených dlaždičkových obkladech jsou ty důlky vidět dodnes. Nikomu se nic nestalo.

Na Parukářce se toho neméně krásného srpnového odpoledne pálila sovětská vlajka. Někdo to natáčel na video a je tam na pozadí slyšet kometář Petra Bardota.

Bardot: "Ty vole, to ti nebude hořet. Měl jsi to polejt benzínem. My jsme takhle dopadli, když jsme před vyslanectvím pálili čínskou vlajku. Von je to nějakěj vixlajvant."

Šumák: "Sakra, máš pravdu. Ty kurvy jsou nehořlavý."

Bardot: "Tak dělej, jako že to hoří."

Šumák na mikrofon, v ruce doutnající vlajku: "Slavnostně pálíme sovětskou vlajku na znamení, že už se nevrátí léta ruské poroby."

A pak tu vlajku urychleně uklidil do přistavené popelnice, protože ona fakt nehořela.

Moji starší kamarádi mají autentičtější vzpomínky, bylo jim tenkrát asi deset let. Jednoho se sestřenicí smetl transportér ze silnice i s vozíkem plným jablek. Z jablek a z vozíku nic nezbylo, oni měli naštěstí jen odřená kolena, jak se skutáleli do příkopu. Libušku zase zajala hlídka na Židovských pecích, když byla na prázdninách v Praze. Vysypali jí tašku a našli tam láhev domácího malinového sirupu, kterou nesla příbuzným do Karlína. Rusové si mysleli, že je to Molotovův koktejl a všechno jí vylili. Ty děti musely být hrozně vyděšené.

Tank jsem ale jednou na silnici potkala. Cestou na naši chalupu v Albrechticích u Písku je třeba překonat prudké stoupání v obci Paseky, kde za převýšení silnice není vidět. Bylo krásné pozdně srpnové odpoledne, slunce už bylo podzimně žluté a rybníky dole v rovině se stříbrně leskly. Je známo, že naše armáda cvičí na podzim. Šinula jsem si to s naším obstarožním emběčkem z nákupu, plný kufr žrádla, děti na zadním sedadle, a najednou se přede mnou vynořila tanková hlaveň, pak věž, pak tank.

"Už jsou zase tady," řekla jsem si v první minutě a uhnula jsem s autem na chodník.

Ačkoli bylo už několik let po revoluci, byl to reflex. Rusové jsou tady. Byl to ale jen nepojízdný stroj naložený na korbě nákladního automobilu, jenže to nebylo na první pohled v tom svahu vidět. Asi se ztratili, protože nikdo soudný by s obřím nákladákem neklíčkoval po silničkách jihočeských vesniček. Tudy snad naposledy táhli Durinkové za třicetileté války.

Jako dodatek: S Arthurem a Eliškou jsme samorostlému undergroundovému filosofovi Petru Bardotovi, který ještě v novém století chodil v pletené hipizácké vestičce a zvonových kalhotách, říkali Petr z Chuchle. Jednou jsme s ním jeli do Řevnic na festival na místním koupališti (kde je v Berounce většinu roku vody nanejvýš po kolena) a já jsem je úplně popletla, že už jsme tam, ale omylem jsme vystoupili v Chuchli. Další vlak jel za patnáct minut, ale on těch patnáct minut strávil hořekováním:

"Jeli jsme do Řevnic, ale teď jsme v prdeli. Jsme v Chuchli!" Ona je to nějaká filmová hláška, ale těch patnáct minut mě to věčné opakování docela otravovalo. Upíjel při tom pivo z plechovky a Arthur tvrdí, že v mezičase močil bez zábran na konci perónu. "Typicky českým způsobem," poznamenal Arthur, což mě příliš nepobavilo.

Plechovka piva se v Řevnicích ukázala být problémem. Místní policajt mu chtěl pivo sebrat, protože na veřejnosti se pít nesmí. Navíc se tam od vlaku trousily pražské máničky na koncert v říčních lázních a poldové se už těšili na zatýkání žvlů. Řevnice jsou celých deset kilometrů od Prahy, ale pro venkovské policajty je desetikilometrová vzdálenost něco jako z Prahy do Bukurešti. Bardot se nechtěl svého piva vzdát a měl nějaké kecy o svobodě a policejním státě. Uniforma se ho rozhodla zatknout a už volala služební vůz. Arthur Bardotovi to pivo prostě sebral a hodil do koše.

"Koupím ti na koupališti nový," uklidnil ho.

A pak jsme už mlčky šlapali k řece. A lilo jako z konve, a řeka byla přesto pořád jen po kolena. Když jsme večer odjížděli, stál uprostřed Berounky nějaký chlap v holínkách a chytal ryby. Jo, koupaliště.

Mám řadu pěkných Bardotových fotek, jeho tmavé oči a neupravený vous. Pletenou mošničku přes rameno, vráskami popsanou tvář. On byl snad úplně všude a vždycky se mi připlétl do hledáčku. Já ho nechtěla fotit, ale on tam pořád někde byl. A pak ze dne na den najednou už nebyl, jen ty fotky zůstaly.

Přeplavala jsem Vltavu u Lahoviček a na břehu jsem nechala kamarádku Hanku. V klidu tam seděla u piva a najednou kouká a já nikde. Hanka totiž špatně vidí a nenosí z estetických důvodů brýle. Taky ji nenapadlo, že poplavu až na druhou stranu. Úplně zpanikařila, že jsem utopila a zalarmovala obsluhu u stánku, aby zavolali záchranku a policajty. Pak jsme to musely dementovat a vypadaly jsme jak blbci.

Kozí mejdan na Kozím vršku nad Libání, který patří k obci Milkovice, pořádá Standa Penc, disident a věčně nepohodlný občan. Má tam má statek s polnostmi a ekologický chov koz a oslů. První, co uvidíte, je koza ekologicky stojící na obrovské pneumatice od traktoru, jak obhlíží okolí. Z prvních kopců Českého ráje je nádherný výhled do Polabské nížiny a na velký kus nebe. To je důležité, protože Kozí mejdan se koná vždy na konci léta za úplňku. Viditelnost Saturna a Jupitera v blízkosti Měsíce byla vynikající a později se nad obzor vyhoupl i rudý Mars. Kometa byla při troše soustředění pozorovatelná a kolem desáté prolétla ISIS.

Celý pozemek je ve svahu, takže na mobilním záchodě je třeba se držet tyče a v noci nezadržitelně sáňkujete s karimatkou ven ze stanu.

Nechodte k rybníku. Prý je to dvacet minut, ale cestou je tam někde bludný kořen a větší množství ztracených plavců se vrátilo spíš s úžehem, než s vodním zážitkem.

Standa přísným pohledem dozoroval záchody (na Kozí mejdan nepotřebujete hajzlpapír ani jídlo), sprchy jsou, ale jestli se nechcete obnažovat na veřejnosti, vezměte si plavky. Stany se staví v sadu, dostatečně daleko od pódia, ale musíte se doptat, kde to sakra je. Hudební program se jako obvykle samoreguloval, tj. kdo urve mikrofon. Málem jsme si kvůli tomu nezahráli, ale nedělní jam u výčepu se nakonec protáhl na dvě hodiny.

Ve stodole, která díky dobrovolnické práci stále ještě nespadla, se sobotní jam protáhl od rána do pozdního odpoledne. Mladé vlaštovky si při tom odbývaly jak první lety,

tak základní hudební výchovu. Potkali jsme tam moravskou partu provázenou dalmatinem, která Artura halasně zdravila. Seznámili se před časem, kdy se Arthur snažil postavit svůj nově zakoupený stan. Říkali, že nebýt jich, stává ho dodnes.

Odpolední produkce skupiny Bambulkiné dobrodružství vypadala jako hodně divoký mejdan. Grasslicha zaskočilo, že se dva týpci v publiku svlíkli dřív než on, takže zůstal oblečený v červených šatečkách skoro až do konce. Rogo při tom zopakoval své taneční kreace z loňska.

Náš Králík má asi nějaké provensálské předky, protože mu moc chutná tymián, rozmarýn, bazalka, estragon i levandule. Taky má rád kopr a když jsem včera nakládala okurky, byl hned v kuchyni a čmuchal mi ke kotníkům. Marcel Pagnol píše, že provensálští králíci se svou stravou připravují rovnou na pekáč. To jsem ale králíkovi neřekla. "

Muzeum českého undergroundu je dřevěná chalupa v areálu uzavřeného grafitového dolu v Krumlově. Grafit se sice v okolí Českého Krumlova používá od doby bronzové (příměs černé keramiky), tenhle důl ale pochází až ze sedmdesátých let a po jeho uzavření se z něj stala turistická atrakce technického typu. Její význam je ale zcela podružný ve srovnání s jinou dírou zvanou Muzeum českého undergroundu. Shodně s dolem obsahuje masivní výdřevu, aby vydržela nápor undergroundové muziky. Odvodnění je pionýrským způsobem řešeno okapem vedeným prostředkem stropu uvnitř lokálu. Vzhledem k tomu, že byla zrovna průtrž mračen, kapalo i do piva a na níže uvedeném obrázku je zdokumentováno, jak se tváří Arthur, když mu kape na karbid.

Na záchodcích se někdy tvoří fronty, protože návštěvníci si čtou tapety vytvořené ze starých výtisků Rudého práva. Já jsem si například z prkýnka dámské toalety přečetla, že nějaký Richard Nixon má velkej průser a že ti Amíci mají doma pěkný bordel.

Navzdory tomu, že se zpočátku zdálo, že nás Lumík vylákal do Krumlova, aby se s námi korporativně utopil, v neděli bylo krásně. BBB B buskovala v počtu dvou členů u mostu, zatímco Polansky soukromničil s kytarou v kempu. Zkoušela jsem doprovázet na perkuse, ale díky své neschopnosti udržet rytmus jsem byla vykázána zpět na pole literatury.

Synek mě pobavil novou historkou o Facebooku. Mezi blokována slova se dostalo slovo "hoe", prostitutka. Rázem přestaly fungovat chaty zahrádkářů, protože to znamená také motyku.

Odpovídá to mé zkušenosti, s tím když jsem chtěla dát na Facebook polonahého Grasslicha. Musela jsem udělat menší výřez, aby stroj pochopil, že výjimečně není nahý.

Září

Na festivalu v Častoboři jsem si tu dlouhou plavbu dala zase a přeplavala jsem celou slapskou přehradu. Jenomže tam je to kilometr a já neplavu moc rychle. Arthurovi jsem to raději řekla, ale když jsem se vracela, už jsem ho viděla jak chodí nervózně po břehu jako slepice, které podstrčili do snůšky kachní vejce. Když už jsem udělala ten sportovní rekord, na druhé straně přehrady jsem vylezla na skálu, abych se vydýchala. Popadla mě taková euforie, že jsem zazpívala hymnu. Večer jsem pak šla na procházku přes vedlejší kemp a tam mě volali ke stolu nějací Slováci. Pozvali mě na rumu a pak mi to vysvětlili. Já jsem tu hymnu zazpívala ve starém česko-slovenském provedení a přes vodu se to neslo. Podívali se foťákem s teleobjektivem, co je to tam na skále za exota a díky tomu mě večer poznali.

Před časem se moje tchyně přestěhovala k nám na Barrandov, aby byla blíže synovi a vnoučatům. Včera jsem zjistila, že její dům má popisné číslo 666. ???

Rekonstruuje byt. Den první - dekonstrukce. Takový bordel by neudělal ani Jacques Derrida. Když jsem skládala do výtahu rozložené postele, abych je odvezla do sklepa, přišel se psem náš domovník.

"Chcete jet výtahem?"

"Ne, já jdu do sklepa."

Ale když chtěl jet výtahem ze sklepa do svého prvního patra, zapomněl, že je výtah plný dřeva. Odvezl mi ho, kupodivu nastoupil i se psem, dřevo se sesulo, dveře nešly ani zavřít ani otevřít a pumpovaly jako podrážděné střevo. Domovník nadával a jeho pes vyl.

"S vámi jsou vždycky jen problémy!" rozčiloval se

Sdělila jsem mu, že to už říkala moje paní učitelka, ale jeho to neuklidnilo. Seběhla jsem o patro dolů a přes zavřené dveře ho instruovala, jak odtáhnout prkno od dveří. Minutu věnoval nadáváním a pak to prkno úspěšně odtáhl. Výtah se rozjel a cestou vzhůru celou šachtou zněl jeho vzdalující se řev a psí vytí.

Opět jsme se účastnili Zeleného tulipánu v Řevnicích. Kromě Garáže, tradičních Kastrátů jsem po dlouhé době slyšela Ivana Hlase, který se mi vždycky líbil. Je to můj soused a máme stejně staré syny. Když jsme je pásli na pískovišti, pili jsme k tomu ke znechucení přítomných matek plechovkové pivo. Arthur do mně šťouchal, abych si s ním šla potrást ploutví, ale mně se nechtělo. Nutit se k někomu pod pódiem, že jsem ho před patnácti lety znala? Nakonec jsem se nechala zblbnout a šla jsem si nechat podepsat knížku od Sváti Karáska. Chtěla jsem po něm, aby Arthurovi napsal věnování, ale on to odmítl. Pochopila jsem proč. Byl po mrtvici a byl rád, že se podepíše. Na tom rukopise je to vidět. Arthur pak po mně chtěl, abych tlumočila, že si ho velice váží a obdivuje ho.

"Běžte do prdele," odtušil Sváťa.

To bylo ještě docela milé. Jindy mě ale Arthur navedl, abych při prvním vystoupení Garáže ve Vagonu, kdy byl za bicími René, vlezla do zákulisí a popřála mu k premiéře.

"René, skvělý," zařvala jsem na něho ode dveří. Kapela sedící u stolu ztichla a všichni se otočili ke mně.

"Vy taky dobrý, pane Ducháček," žbleptla jsem. Červenala jsem se ještě v tramvaji.

Hedě a Jožinovi se narodil chlapeček. Pořídili si kvůli tomu byt větší asi o deset čtverečních metrů. Následkem toho občas přijde Jožin do hospody, že už ho měla Heda na malém place dost.

Pocta Grasslichovi aneb asanace týden třetí. Wilhelm Grasslich, front front frontman punkové kapely Bambulkiné dobrodružství má ve zvyku na konci představení načůrat do petky a postříkat fanoušky. Ti, kteří to už znají, se koncem koncertu drží v zadních řadách. Na našeho Králíka ale nemá. Už třetí týden kvůli rekonstrukci chodíme na záchod do sklepa a v noci čůrat na kýbl. Kýbl je přikrytý novinami. Králík má vždycky noční záchvat aktivity a dokáže vylézt i na třetí poličku v knihovně. Tentokrát se ale něco nepovedlo. Skočil na noviny, propadl se do žumpy a následně tou močí umyl celou podlahu. Králíka vytáhnout, podlahu vytřít, podlahu umýt, králíka vykoupat. Celá tato nepřehledná situace graduovala ve čtyři hodiny ráno.

Dokončili jsme rekonstrukci bytu. Asi se z toho ještě budeme vzpamatovávat. Musíme dokoupit skříně, nemáme kam dát věci. Pořád je tady nějaký prach z vrtání, věci v kuchyni jsou na nepravých místech. Stále se něco někam stěhuje a děti si stěžují, že je to u nás jako se zbožím v supermarketu Billa.

Musíme se vyrovnat také s některými zázraky vědy a techniky. Jeden z vypínačů světla v chodbě je umístěný v mém pokoji, což je nemilé v noci, když si někdo chce rozsvítit. Záchod jde zamknout jen zvenčí, nad dveřmi mého pokoje trčí ze zdi drát a nikdo neví, jestli je pod proudem.

Sousedům se narodil chlapeček. Paní je šestačtyřicet a mysleli si, že nemohou mít děti. Pořídili si místo toho dva psy a teď je chodí venčit s kočárkem. Je to docela složitá operace, když paní musí zdolávat schody. Bolševický architekt umístil výtah ve zvýšeném přízemí a schody komplikují každé stěhování. Za mrazivého počasí se schody mění ve svérázný eskalátor, který jezdí jenom dolů.

Dostalo se mi dnes rozporuplné české poklony od Arthura: "Mám rád krásný tlustý český žena."

To je snad ještě lepší než komentář k mým novým červeným šatům: "To je moje malý červený slepice", podle písničky "Little Red Rooster".

Sendy Žižkovský pozval BBB B na programativní koncert pod Nuselským mostem za záchranu parku Folimanka a zastavení plánů na jeho "rekonstrukci", na které si pár firem namastí kapsy a pak tam několik stánkařů umístí placené atrakce. Již několik let bloudí magistrátními kanceláři návrh vylepšit Folimanku na něco jako Disneyland, ačkoli je ten park dobře upravený a opatřený volně dostupnými hřišti.

Dobrou kvalitu péče o tento park mohu doložit svou příhodou před několika lety. Za slunného dopoledne jsem nutně hledala záchod a u domečku, kde byl z jedné strany bufet a z druhé strany WC jsem viděla jedinou záchranu v otevřených dveřích. Oslněná sluncem jsem vevnitř viděla jen tmou a nejasnou postavu. Požádala jsem o klíč k WC.

"Ten klíč vám nemohu poskytnout," odpověděl ze tmy velmi vážně hluboký hlas mladého muže. Zatím jsem se rozkoukala a zjistila jsem, že jsem se ocitla ve služebně městské policie vmezežené mezi bufet a záchod. Městský strážník měl určitě dva metry a byl ověšený vysílačkami, pendreky a pouty.

"Já tam ale potřebuji jít," žádala jsem ho na hranici hysterie.

"Musím jít s vámi, klíč vám nemohu půjčit."

Moc jsem nepřemýšlela, hlavně když mi odemkne. A on před tím záchodem opravdu držel stráž, dokud jsem nevylezla a nenechala ho zamknout.

"Moc vám děkuji," řekla jsem mu a bylo mi jasné, že na té situaci neshledává nic komického.

"Sloužím veřejnosti," odpověděl.

Na tomto místě jsem se ocitla minulý pátek a myslela jsem také na úslužného policistu, aby nám ho magistrát nepřevlékl za kačera Donalda. Organizace se Sendym nebyla vůbec jednoduchá, protože holou informativní větu dokáže vždycky rozvést do květnaté filipiky a já jsem si pak musím jít koupit telefonní kredit. Arthur mě dorazil nápadem, že bychom pod tímto známým mostem sebevrahů měli zahrát "Bridge over Troubled Water".

Na začátku vystoupili Yamabushi a pak se začalo kecat. Na pódiu bylo pět regionálních politiků a aktivistů, kteří mluvili o všem možném jen ne k věci a publikum, které čekalo na muziku, začalo pískat. Nějaký architekt říkal, že pod mostem je srážkový stín, tráva tam neroste a tak by se tam měla udělat umělá tráva a cvičit tam třeba jóga. A že stejně je údolí ve srážkovém stínu a tak se tam za pár drobných milionů musí zavést umělé zavlažování.

"Já mám cvičit jógu pod mostem plným nákladňáků a vibrujících vagónů metra? Kdo ví jestli tady v písku ještě nejsou zuby těch, co skočili! To není nirvána, blbe, to je karma. Umělej trávník si můžete nabouchat do uší!" Rozčílila se pohledná a elegantní cvičitelka jógy z Nuslí.

Možná že znala ještě fámy ze sedmdesátých let, kdy se tvrdilo, že na mostě řádí parta zlaté mládeže z rodin komunistických funkcionářů a náhodné chodce že shazují dolů. Díky otcům se to prý nevyšetřuje. Jsou to podle všeho blbiny, ale je neuvěřitelné, že celých dvacet let bylo zábradlí u mostního chodníku vysoké jen metr a úřady zatajovaly všechny ty tragické pády místo toho, aby zvýšily zábradlí. Dneska je skoro třímetrové.

Taky se tvrdilo, že tak dlouhý a vysoký most nevydrží městskou dopravu a co nevidět se zhroutl před nuselskou základní školou. Režim však všechny zaskočil zatěžkávací zkouškou s šestašedesáti tanky, které prakticky vyzkoušely, že most nespadne. To by mně zajímalo, co si o tom myslely posádky těch tanků.

Zdeněk zatím na mobilu znepokojeně sledoval Meteosat:

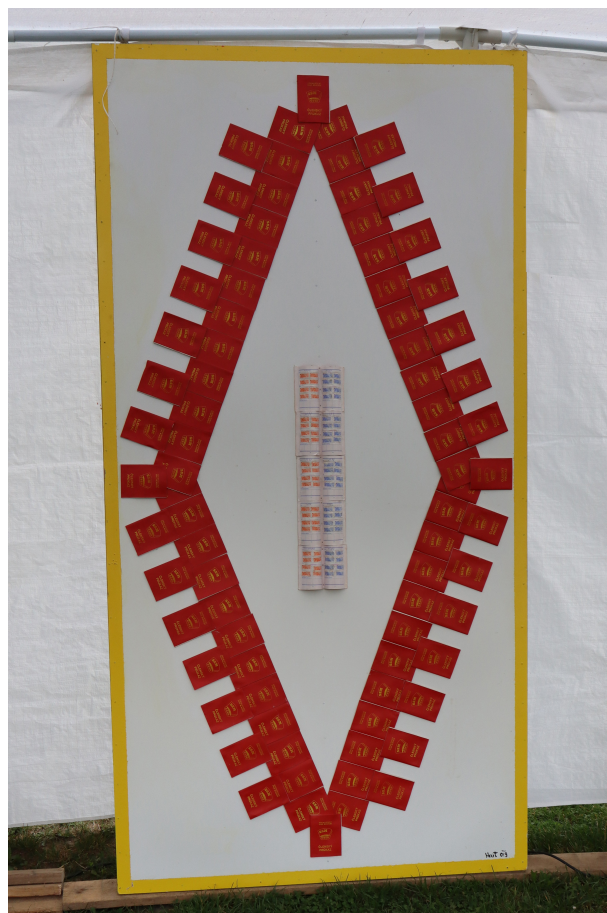
"Žene se na nás pořádná bouřka. Já mám displej úplně fialovej. Jestli ti politikové zavčas nesklapnou, nestihneme ani zahrát."

Jako na povel se politikové, kteří za každou větou říkali: "Jako kulturní lidé," se konečně začali hádat a skákat si do řeči.

"A je to v prdeli," pravil Zdeněk při pohledu na display mobilu. "Za deset minut je to tady."

Arthur již dříve projevil svůj pověstný smysl pro realitu a pod jeho vedením jsme preventivně vyžrali pivo a chlebíčky připravené za scénou pro účinkující. S jakýmsi zbytkem smyslu pro povinnost jsme vyčkali do prvních poryvů deště, který definitivně rozprášil teorii o srážkovém stínu, v parku i pod mostem.

Mokří jako nuselské kanálové krysy jsme přehali na tramvaj. Zastranej srážkovéj stín!

Ráno v Častoboři

Říjen

Faix a Gabi měli svatbu v Borku u Třebovle. Plakátky událost nazývaly Faix Festival, velmi trefně. Dokonce také jako svatební festival. Oslava rozměrů královského turnaje, když se vdává princezna.

Borek je statek, který má ještě krásnější polohu než Pencův Kozí vršek u Milkovic. Výhled do úrodné roviny směrem ke Kolínu je utěšený, vzorovaný vesničkami, poli, alejemi a lesíky. Ráno byla prosvětlená mlha, odpoledne nadreálně jasný obzor. Statek v Borku je obrovský, s mnoha hospodářskými budovami, velkým starým sadem a ohradami pro koně. Pochopitelně jsou plechové budovy bývalého JZD pronajímány. Ty staré, obytné stavení se sloupovým mázhauszem, snad ze 17. stol. (příští rok se na to budu muset vyptat) a stodola s dlažbou z obrovských kamenů, vše velmi citlivě zrestaurováno. Ocenila jsem jako bývalý památkář technicky zdařilé odvlhčení, které není u kamenných budov lehké. Kromě vertikální izolační folie a vnějšího zasypu z kabřince, je totéž provedeno i zevnitř v chodbě, jejíž střed je vydlážděčovaný. Co jsem jen viděla betonových podlah ode zdi ke zdi a vlhkost do výše prvního patra!

Když má člověk štěstí, dostane dokonce čistou postel v čistém pokoji s čistým záchodem a sprchou. Zcela neundergroundové. Navíc je to všechno hezké. Gabi se svým výtvarným citem vše vyzdobila podzimními květy žhoucimi barvami a slunce jí to oplatilo. Den byl krásný jako na konci srpna. Žrádlo bohaté a dobré jako o vánocích. Gabi měla velmi povedené plátěné prosté bílé šaty, Faix halenu v barvě tlumené modři a okrové kalhoty. Vypadali jako z Vermeerova obrazu.

Kvůli covidu přijelo méně lidí, než se očekávalo, tak jsme v neděli večer na Paliarce vykládali sud s pivem, hrnec guláše, kýbl humusu a já jsem si vzala domů špekáčky, že je naložím. Dvoulitrová lahev byla mlsně plná a postavila jsem ji na Paliarce na bar. Za dva dny jsem přišla, lahev pryč. Výborně, snědli to. Pak jsem ji našla pod pultem. Místní vegani nejen že to nejedli, oni se na to ani nemohli koukat. Já flašku na pult, neznámý pachatel zas flašku pod pult. Zbytek se musel vyhodit. Další lahev jsem donesla na Modrou a druhého dne mi ji vraceli vymytou.

Moc se mi líbila zrzavo-hnědo-červená slepice Ondřeje Chalupy, bubeníka bývalé skupiny Lemmingway. Pořídil si ji po rozchodu se slečnou... Jmenovala se Kló, tedy ta slepice. Používám Ondřejem doporučený pravopis, protože umožňuje výklad Klaudie i Klotilda. Kló měla na hlavě peří uspořádané jako výr ušatý, byla drobná a dobře vychovaná. Kdyby mohla mluvit, bylo by to jistě spisovné a kultivované jako řeč slepice Ginger z filmu "Slepičí úlet" (Nick Park). Při koncertě se důstojně procházela po okraji pódia a pak si spořádaně vlezla do přepravky na kočky. Píši o ní se smutkem v minulém čase, protože v prosinci ji Ondřej musel nechat na týden u známých a Kló žalem zašla.

Poslouchali jsme Chapadla, Tygroo, Yamabushi ... samozřejmě jsme tancovali. Takovým tím naším úsporným způsobem. Když odehrál BBB B, šli jsme na procházku nahoru po svahu. Zaznamenala jsem terasovou úpravu ve stráni, což je pro stavění stanů důležité. Něco podobného jsem nechala udělat na naší chalupě, ale velké party mi rodina nedovolila. Nedovolila mi žádné. V sadě byly staré jabloně, neprořezané. Sad byl příliš velký a příliš starý. Podle koňských koblížků fungoval spíš jako pastvina. Ale kde jsou koně? Byli zavření za závorou na nejvyšším místě pozemku, v úvozové cestě u lesa. Když jsme šli zpět, jejich zvědavé čumáky nám zahradily cestu. Kůň je velké zvíře a budí respekt. Měla jsem kapsy plné padaných jablek, tak jsem jedno na opatrně natažené dlani podala nejzvědavějšímu hnědákovi. Schlamstl ho měkkými

pysky s tvrdými odstávajícími vousy a bleskurychle mi sáhl do kapsy. A byla jsem bez jablek.

Libuška naučila svého jezevčíka, aby se na povel "lehni" překotil na záda. Předvádí to na psí promenádě kolem lesa a lidí, kteří chodí se svým vlčákem na cvičák nad tím nechápavě kroutí hlavou.

Umřel Olda zvaný Plavín. Barrandovský soused a spolehlivý kamarád. Pár měsíců se to očekávalo, tak mě to nezaskočilo, ale teď po měsíci mi to asi došlo a teď ho všude vidím. Na ulici, v obchodě, v Prokopském údolí na procházce.

Plavín se mu říkalo pro velmi světlé blond vlasy, řasy a světlou pleť, která není mezi Čechy obvyklá. Vypadal spíš jako Polák nebo Fin. Byl nevysoké ramenaté postavy a i ve stáří, kdy se svalová hmota rozpouští, bylo na ramenních a kolenních kloubech vidět, že se tam upínaly nezanedbatelné svaly. Byl známou Barrandovskou postavou a díky němu se znám s mnoha místními vágusy a štamgasty v hospodě Na modré. Mé děti se vždycky leknou, když mě některý z nich na ulici pozdraví.

I když byl se selfmademan, udělal si elektrikářské revizní zkoušky a tak u něho končily rekonstrukce elektrického vedení za širokého okolí a každý ho znal. Poznal každou houbu, každou léčivou bylinu, sbíral mince a přečetl mnoho o české historii. To hrozně štvalo jednoho krátkonožého historika, který nutně potřeboval být nejlepší a nejchytřejší. Jenže chlapi chodili na radu k Plavínovi protože byl jeden z nich a důvěřovali mu. A taky neměl frňák nahoru.

Nakonec mi kamarádi z mokré čtvrti po jeho smrti kondolovali, protože bylo známo, že se synem moc nevycházel a ten mu ani nevypravil pohřeb. Hezké to není, ale Plavín nebyl snadný člověk. Spíš neřízená střela a od dětství rebel bez příčiny, rodák z proletářského Žižkova. Syn se ho pokoušel vystěhovat z bytu, který mu Plavín daroval. Upozorňovala jsem ho předem, že má do darovací smlouvy zanést věcné břemeno doživotního užívání jednoho pokoje, ale on byl dětsky důvěřivý. Nakonec dostal dopis od právníka, do kdy se má vystěhovat. Nevěděl si s tím rady, on se totiž člověk sám těžko brání. Byli jsme na poradě u bezplatného právníka, ale tam se nám nějaká důchodová baba ve svetru s volánky a zlatou nití jen vysmála, že už se s tím nedá nic dělat. Tak jsem právníkovi napsala poučeně vypadající dopis, že na základě stávajících skutečností se Plavín bude soudit o anulování darovací smlouvy. Kupodivu to zabralo a rodina ho už nechala na pokoji. Zakrátko těžce onemocněl a kdyby z něho syn udělal bezdomovce, musela by rodina chodit nakupovat kanálem nebo se odstěhovat. Všechno se vědělo.

Bydlíme ve starší části sídliště a jeho rodina se čtyřmi malými dětmi dostala jeden z prvních bytů sociální výstavby již v polovině osmdesátých let. To byl na Barrandově jen beton a pustina. Bourali tenkrát žižkovské a karlínské pavlačáky nebo taky podmáčené domky v Břevnově - zkrátka na barrandovském sídlišti se sešla pestrá společnost. Nic takového jako střední vyšší třída, která si dnes kupuje na opačném konci našeho Kopce milionové byty.

Shodou okolností jsme bydleli s Plavínem ve stejném domě přímo nad sebou a když jsme chtěli jít do Údolí nebo do hospody, šetřili jsme telefonní kredit tak, že jsme si klepali na stoupačku ústředního topení.

Jedenkrát: Jsi tam? Odpověď jedenkrát: Jsem.

Dvakrát: Jdem ven? Odpověď dvakrát: Jdem, počkej. Odpověď jedenkrát: Ted' ne.
Třikrát: Sejdeme se před domem. Odpověď dvakrát: Počkej. Odpověď třikrát: Už jdu.
Nějakou dobu ve čtvrtém patře bydlela nějaká hysterka a když to slyšela, mlátila do topení jako posedlá.

Když nebyl pohřeb, pili jsme místo toho na Plavínovu počest na Modré. Já jsem s tím začala, ale chlapi nezůstali pozadu. Pilo se taky na podnik, nakonec to bylo docela divoký. Fotograf zvaný Skřet ve finále hrál na kóště jako na kytaru a posléze s ním tancoval. Sentimentální to nebylo ani trochu.

Vždycky mi nosil sušené houby, které mám moc ráda. Nasbíral jich pokaždé trochu moc. Já jsem je pak umlela na starém kávovém mlýnku a používala jsem je jako koření do houbové omáčky. V sobotu jsme s Arthurem snědli poslední.

Slavně jsem se pomstila našemu brblavému domácímu, který jakoukoli žádost o klíče od sušárny nebo opravení světla na chodbě provází řečmi o tom, že s naší partají jsou jenom potíže.

Na Paliárce se záhadně objevily ztracené doklady nějakého ukrajinského taxikáře, kterého nikdo neznal. Chtěla jsem je odnést na policii, ale to ostatní úplně vyděsilo. Hlavně na sebe neupozorňovat! Tak jsem je poslala poštou a na zpáteční adresu jsem napsala našeho domácího. Výsledek na sebe nenechal dlouho čekat. Když jsem šla včera domů, před barákem stál domácí a hádal se se dvěma policajty a zjevně obě strany nechápaly, co se to děje.

Lidi mě nemají štvát. Kolega v práci po mně pořád chtěl rady stran editoru T602 (MS DOS) a pořád ztrácel soubory, protože si neudělal srozumitelný systém adresářů a soubory pojmenovával tak vtipně, že si pak nepamatoval, co pod kterým názvem má. Korespondenci s úřednicemi z ministerstva školství a z ministerstva kultury pojmenovával zásadně "ty krávo", takže se mu buď přepisovaly nebo je ukládal do různých adresářů a pak se mu pod tím názvem objevovaly texty, které nečekal. Byl přesvědčený, že mu to umělá inteligence dělá naschvál (navíc jemu, docentovi v dialogových oknech tyká). Stejně otázky mi kladl pořád dokola, protože si nenapsal poznámky. Navíc k tomu měl sexistické kecy, což jsem považovala za čirý nevědek.

V nejvyšším ročníku jsme měli studenty Nováka a Svobodu, kteří společně restaurovali sousoší sv. Cyrila a Metoděje. V našem společném počítači se skvěl kladný posudek od mého kolegy, který komentoval v jednom textu práci obou studentů. Zaměnila jsem v celém textu slovo "Novák" za "sv. Cyril" a slovo "Svoboda" za "sv. Metoděj". Závěr proto vyzněl tak, že Cyril a Metoděj úspěšně zrestaurovali Nováka a Svobodu a mohou být připuštěni ke státní zkoušce. Kolega bez čtení odevzdal text na rektorátě a nikdy naštěstí nepochopil, že mu to neudělal počítač.

Jednou jsem se ale stala obětí stejného vtipu. Neochotný překladatel mi pomáhal s anglickým textem pro Asociaci restaurátorů, kde se stále opakovalo: Asociace restaurátorů, konzervátorů a preparátorů. Akademickým restaurátorům ti preparátoři (vycpavači) velmi nevoněly a připadalo jim ponižující být spojováni s naftalínovými kožíšky a skleněnými očičkama. Můj překladatel, aby se pojistil, že jeho text někdo čte, tam přidal Asociace restaurátorů, konzervátorů, preparátorů a veverek. Já jsem si to samozřejmě nepřečetla a měla jsem pak potíže se šéfem, protože ten to považoval za můj útok na jeho důstojnost.

Zhoubné sklony k nemístným vtipům se u mne projevovaly už v dětství. Když jsem ležela se zlomeninou na pátém oddělení dětské chirurgie (ChD5) v nemocnici v Motole, pomstila jsem se protivnému primáři přelepením informační cedule na vstupních dveřích do oddělení. Ta nová zněla: Oddělení MI5, přednosta Prof. MUDr. George Cowley, sekundáři MUDr. Raymond Doyle, MUDr. William Bodie. Dva dny si toho nikdo nevšiml, jen se sestry divily, že jindy návštěvy úzkostně se tvářících rodičů vstupují na půdu oddělení s úsměvem. Nalepila bych jim to tam znova. O čtyřicet let později jsem tam přivezla syna s kompresní zlomeninou obratle. Když jsem se ptala, jestli je to jeden obratel nebo více, lékař mi odpověděl, že mi to může být to jedno. Tradice.

Všechno to ale začalo mnohem dříve. Po školním roce, kdy mě terorizovala škola i rodiče v domněnání, že je to ta nejlepší cesta k životnímu úspěchu, jsem byla za samé jedničky odměněna masovým pionýrským táborem pořádaným pro děti členů Akademie, kde jsem již několik let za sebou trpěla jako pes. Malířský tábor nebyl opět schválen, prý jsem na to ještě příliš malá.

Pomsta proběhla v mé nepřítomnosti. Před odjezdem jsem nalila do záchodového rezervoáru saponát. Vyzkoušela jsem. Po stáhnutí byl efekt uspokojující. Do lahve mléka jsem nasypala modré potravinářské barvivo. Efekt rovněž uspokojící.

Můj otec, kterému to nikdy příliš nemyslelo, to považoval za poruchy v řádu přírodních zákonů. Mé matce bylo hned jasné, že jde o promyšlenou diverzi, ale brala to jako neškodný vtip. Žádný vtip, pomsta to byla.

Vrcholem byla elektrická konstrukce, která využívala mé čerstvě nabyté vědomosti o fungování uzavřeného elektrického obvodu. Ve škole jsme to ještě neměli, ale ke své škodě mi to otec vysvětlil. Na záchod jsem instalovala baterii, zvonek, dvě desky pokryté kovovou folií a oddělené pružinou. Pružinu jsem pochopitelně od alobalu izolovala. Při dosednutí na záchodové prkénko, se pružina stlačila, obvod se uzavřel a ozvalo se zvonění. To se už otec doopravdy dožral. Po té, co jsem se za tři týdny z tábora vrátila, všichni předstírali, že je to moc pobavilo.

Nechala jsem toho v rámci pudu sebezáchovy až na technice. Po té, co jsem na kyslíkovou bombu napsala SS20 a na notoricky ucpané sprchy NEPLAVCŮM VSTUP ZAKÁZÁN, do umývárny v jídelně pod nápis UDRŽUJTE HYGIENU A MYJTE SI RUCE komentář KAŽDÝ ČLEN SVAZU MLÁDEŽE DBÁ O SVOU TĚLESNOU TEPLITU, začali ostatní tušit, kdo to dělá. Tak jsem raději umlkla. A to jsem měla ještě připravený výstřižek z komiksu, kde se na obrázku nad postavičkou vznáší rozsvícená žárovka jako symbol pochopení. Výstřižek byl určen pod nabádací nápis umístěný u vypínačů: NESVÍTÍ NĚKDE ZBYTEČNĚ?

Na Zenklově ulici v Kobylisích mají obchod s názvem Kuřecí ráj. Výlohu mají plnou oškubaných kuřecích mrtvolek a celá řada jich visí na tyči hlavou dolů jako andělíci.

Můj syn Ondřej měl nějaké povážlivé a nelichotivé poznámky o mé angličtině. Potvrdil tím moje podezření, že se s Arthurem dorozumívám více méně telepaticky. Anglickým filmům rozumím jen přibližně, americkým vůbec. Zato s Italy nebo Poláky se dohodnu poměrně snadno, protože mají menší slovní zásobu a hodně zjednodušují. Konec konců, i Jaspersovi který se nesnadno čte v překladu přímo z němčiny, je snadnější porozumět ze záznamů přednášek, které v Oxfordu musel proslavit anglicky. Pozoruhodným zjevem jsou však překlady francouzských

moderních filosofů z nakladatelství Heřman a syn, kde zamotané, květnaté a efektní věty překladatel přeložil ještě zamotaněji a efektněji, takže se můžete na konci pětiřádkové nesrozumitelné věty dočíst: "A naopak." Vzdala jsem to.

Chcete jet dnes z centra na Barrandov? Nedělejte to. A když už se tam dostanete, nesnažte se jet zpátky. To už je lepší tam rovnou přezimovat. Tramvaj č. 5. vás vyklopí na konečné na Smíchovském nádraží. Popojedete tramvají č.20 dvě stanice na konečnou v Hlubočepích, přeseďte na autobus X12, pokud zrovna bude brát cestující. Ten, kterým jsem chtěla jet, zastavil, otevřel dveře, rozsvítil nápis NENASTUPUJTE, zavřel dveře a odjel. Zdálo se, že si žije nějakým svým vlastním autobusím životem. A to ještě není překvapením konec. Zastávky jsou jinde, než při výlucích v létě. V zimě je asi třeba používat jiná nástupní místa. Mýtické zábrany? U starých Slovanů to bylo běžné. U dopravního podniku? Asi taky. Pak pojedete údolím, přes půlku sídliště a pak konečně smíte vystoupit. Zpět jede autobus jinou cestou, takže si nemyslete, že zastávky v opačném směru najdete. Navíc zastávka v ulici Pražského se jmenuje Dreyerova. Plánovači výluk a změn pražského dopravního podniku se od nepaměti vyznačují specifickým smyslem pro humor. Jeden známý fejetonista o tom napsal do novin už před válkou.

Šla jsem v sobotu večer z pedagogického kurzu a stavila jsem se na Modré. Bylo tam velice živo, Skřet zase hrál na koště jako na kytaru, Bruce s Boxerem se hádali o očkování, Eckert tam přišel rovnou z práce v podezřele čistých montérkách (je přece stavbyvedoucí), Jeřábík seděl se svou ukrajinskou manželkou a dával pozor na svou čilou pětiletou dceru, která je místním miláčkem. Eckert býval dealerem, dokud ho neulovila a nezpacifikovala starší rázná žena, která z něho udělala slušného člověka. Eckert tam chodívá taky s malou dcerou a Modrá se tak do šesti hodin stala dětským koutkem. Půjčují si ještě její pětiletou kamarádku a holčičky tam tancují. I Jeřábíka, který léta nevěděl co se životem, usadila manželka. Kluci se mu nejdříve smáli a pak jim začalo docházet, jak jsou vlastně osamělí. Někteří mají za sebou kriminál, bydlí všelijak, dostanou jen pomocné práce, slušná ženská o ně nezavadí. Když barmanka Hanka pouští dětské klipy, aby mohly holčičky tancovat, nikdo z místních existencí proti tomu neprotestuje. Mají z toho legraci.

To by se ve dvou dalších barrandovských bufetech nemohlo stát. Tam běží jen fotbal a hokej. Do baru přes koleje chodí jen vymaštění páprdové, na Červenou chodíval Plavín uzavírat kšefty, ale příjemná společnost tam není. Pár mých sousedů, které odtamtud znám, se už uchlastalo nebo předávkovalo. Jeden čas tam měly díky barmance hnízdo lesbičky, což mě úplně znechutilo. Chovaly se vyzývavě a protivně. Homosexuálové, kteří se scházeli v noci na Modré, v době kdy to byl ještě non-stop, byli docela tiší. Jen jeden tlustoch s beruškami ve vlasech a růžových kroxech prudil. Přestali mu nalévat. Je to běžná praxe, jak vypudit nezvané hosty.

Když si čtu v posteli, dávám si vedle na podlahu hrnek s čajem. Králíček z něj v nestřeženém okamžiku vytáhl čajový sáček, rozkousal jej a rozcouval po celé podlaze. A teď jsem Králíka přistihla. Já piji studený čaj z půllitru a sáček tam nechávám. Králíček tam měl vnořenou hlavičku a z okraje skla mu koukaly jen uši. To ale nic není, Libuščin jezevčík chodí upíjet kafe, když si Libuška nechá hrnek na nízkém konferenčním stolku. Žere dokonce i lógr.

Už jsem zase hledala smeták. Proč ty mé děti nemůžou vrátit věci tam, kde je vzaly? Jde mi to na nervy. Již Lévy-Strauss napsal, že v myšlení přírodních národů kosmickou harmonii zajišťují posvátné předměty umístěné na posvátných místech. Moje děti buď postrádají primitivní myšlení nebo jim kosmická harmonie může být ukradená.

Listopad

Hedě a Jožinovi se narodilo mládě. Pokoušeli se uskutečnit porod doma, dokonce bez porodní asistentky, jenom s kamarádkou. Po 24 hodinách kamarádce ruply nervy a zavolala sanitku. Nakonec to bylo na císařský řez. Heda si stěžovala, že na ni byli v nemocnici nevlídní ... Teda, první dítě a po třicítce, na to bych neměla odvahu. Však když mě v porodnici u Apolináře zašívali (pan primář se jmenoval Krejčí a trvalo mu to 45 minut), doktor říkal: "Paní Hřebíčková by tedy doma родit nemohla." Bylo to v době první vlny agitace za "přirozené porody" doma.

Jednou jsem se připletla do podobné situace. Sousedka Andula, která bydlela hned vedle nás byla už ve vysokém stupni těhotenství. V noci na nás zvonila její šestiletá dcera, kamarádka mého stejně starého syna. Že je mámě hrozně špatně. Šla jsem s ní a Andula silně krvácela. K mému překvapení vedle ní zdrceně seděl její přítel a nikdo nebyl schopný něco udělat. Taky přátelé přirozených porodů. Zavolala jsem sanitku a za měsíc se narodila Juliana. Shodou okolností jsem byla také těhotná a dvojice našich mladších dětí spolu dodnes kamarádí.

Arthurova oslava. Přiopilému Faxovi jsem vyprávěla, jaký je Arthur spolehlivý, zodpovědný a slušný. "To mu křivdíš," odpověděl Faix zmateně. "Jen se podívej na ty jeho čepice. Vypadá jako by vypadl z Monty Pythonova létajícího cirkusu!"

Tu oslavu jsme stihli za pět minut dvanáct. Příští pondělí vyhlásili zase nový lockdown.

Přichází zima. Karel přišel na Paliárku v dlouhých kalhotách a i můj syn po prvním sněhu odložil sandály. Brzo budou vánoce.

*Zjevení božího oka v Praze
na Paliárce 1. dubna 2019*

Prosinec

Vánoce se blíží! Viděla jsem billboard s nápisem VÁNOCE S CHOREOU (míněn soubor Chorea Bohemica). Jela jsem kolem tramvají a četla: Vánoce s cholerou. Co? Cestou zpátky jsem se na billboard podívala znovu. Vánoce s chlorelou. Nějaká farmaceutická reklama? Při třetí jízdě jsem to konečně přečetla správně.

Dvě prošedivělé máničky se baví nad grogem v hospodě Parukářka o svých mladistvých průšvících. "To jednou sousedka ráno zuřivě zvonila na mou matku, že jsem jí poblil schody. Ty vole. A já už byl dvacet let v emigraci v Americe."

Moje matka není šťastná z toho, že mi občas vyjde knížka. Každý úspěšný spisovatel je přece už nejméně 150 let mrtev ?!

Dáša: "Vypadáš docela živě."

Já: "Taky nejsem úspěšná spisovatelka."

Dáša: "To je otázka času"

Já: "Já vím, 150 let."

Moje dcera Kateřina včera navštívila výprodej v obchodě Kik na Lukách. Nejprve zamířila rázným krokem ke stojanu, kde byly zlevněné kalhoty. Ale něco jí tikalo do ucha. Byla to ošatka plná plastových slepic, ze kterých vynalézavý designer udělal kuchyňské minutky. Pointa se dostavila vzápětí. Někdo všechny ty minutky natáhl a spustil.

Dny se ještě stále krátí. Než jsem umyla podlahu, setmělo se natolik, že jsem myla okna za šedivého šíráni. Králíkovi jménem Ferdyš to vůbec nevadilo (6 let, 6 kilo) a hopsal kolem mně. Byl moc rád že jsem zase doma, měl z toho gaudium a nakonec mi z kýble se saponátem odnesl plovoucí polyurethanovou houbičku. Měl pak mydlinky na vousech. Trochu hubku okousal, ale do jídelníčku ji nezařadil.

Nemám ráda mytí oken. Dělal jsem to v domácnosti své matky i své babičky, protože obě trpěly závratí z výšky, jako dnes už i já. Jenže já si ta okna musím umýt sama. Tenkrát, v dávných dobách, kdy jsem lehce lezla po žebříku, měla věc jiný háček. Obě dámy byly přesvědčeny, že okna se dají mýt jen jedním způsobem. Babička vyznávala leštění novinami, moje matka uznávala jelení kůže a neuznávala gumovou stěrku. A tak postávaly pod žebříkem a kecaly mi do toho. I já mám svou metodu, ale vím, že nepodléhá Protokolu o Správné Laboratorní Praxi.

Probudila jsem se před sedmou a šla jsem něco koupit do supermarketu. Ondřej seděl zase celou noc nad vysokoškolskými skripty. Museli jsme něco sníst. Když jsem šla domů, přidal se k mně mladý dobře oblečený muž, který mluvil půl rusky a půl česky. Nabízel mi pivo v plechovce, když se s ním zastavím a budu s ním mluvit. Možná je ztracený v cizím městě. Bylo mi ho líto, ale všechno jsem odmítla. Tma, prázdná ulice, neznámý muž. Chtěl mluvit s neznámou starší ženou, bez naděje na úspěch, na prázdné ulici před východem slunce. Třeba mu bylo smutno, třeba byl jen opilý. Rychle jsem odešla.

Od Arthura jsem k vánocům dostala kožich. Výhodná koupě, dovoz z Polska. Chtěla jsem vědět, které zvíře ten kožich postrádá a dozvěděla jsem se podivuhodnou věc. Po černobylské katastrofě se v pripjatské oblasti objevila zmutovaná šelma, něco mezi králíkem a liškou. Zatoulala se i do východopolských hvozďů. Je to doloženo dobovým polským tiskem, který šelmu nazývá królis tj. králiš (*rabbit fox*). Zvíře je velmi nebezpečné, protože houbařům a turistům prokousává u aut pneumatiky. Je proto bez omezení loveno. Že s kožichem není něco v pořádku, jsme zjistili až na nedělní procházce. V tramvaji i na ulici vrčel na cizí kožichy.

Arthur odjel do Anglie a zdálo se, že se tam tentokrát opravdu těší. Když tam jel na podzim, po roce kdy kvůli covidové epidemii nemohl přes hranice, vypadalo to, že má jisté obavy. Zdálo se, že je nervózní, jestli ostrov mezi tím někam neodplaval nebo co. Pořád se nemohl rozhodnout, kdy vlastně poleť a tvářil se ustaraně.

Arthur se před odjezdem marně snažil objednat se na třetí očkování proti covidu. Nebyly vakcíny. S potěšením zjistil, že ji v Anglii dostane na počkání v obchodním domě.

"Ještě že v Anglii neschválili ruskou vakcínu Sputnik. Nerad bych dostal nějaký Novičok."

Střídám domácí práce a psaní. Nevím jak dopadne naše oslava s babičkami na první svátek vánoční, protože všichni mají rýmu. Husa je zmrazená, tak snad po Novém roce. Babičky se pochopitelně bojí každé infekce. Jediný rozdíl mezi mou tchyní a mou matkou je v tom, že tchyně je přesvědčená, že cestou do kostela nemůže nic chytit.

Takže oslava bude na Nový rok. Kachna v mrazáku je už celá netrpělivá.

Někde jsem založila svůj mobilní telefon a začínám se obávat, že mi ho někdo ukradl, i když nevím jak, protože peněženka mi zůstala a telefon vždycky vracím do kabelky. Jeden jsem už ztratila, tak se snažím dávat pozor. Jak jsem se zaradovala, když jsem spatřila reklamu: PŘIJĎTE SI PRO SVŮJ MOBILNÍ TELEFON DO ALZA.cz! Kde ho našli?